

lobce rovněž neopírá žalobní nárok o zhodnocení podle říšsko-německého zákona ze 16. července 1925 (R. G. B. S. 31). Neprávem se žalobce dovolává také předpisu §§ 7 a 989 obč. zák., jak plyne z důvodů shora uvedeného rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 13193, na něž se odkazuje, aby se ušetřilo opakování. Ani v souzeném případě se žalobce nezajistil smluvně proti změnám cizí měny, a postihují jej proto následky, jak bylo již výše doličeno. V důsledku toho nejde tu ani o obohacení a marně se proto dovolává žalobce § 1447 obč. zák. proti žalované na vrácení zisku z placených premií v německých markách, neboť i tyto stihly vyličené následky znehodnocení měny. Žalobce se proto nemůže důvodně domáhati zaplacení v říšských markách ani pojištěného peníze, ani částky, které na pojistném zaplatil. Také podpurný žalobní návrh, pro který dovolatel znovu odkazuje na § 7 obč. zák., opírá se v podstatě o dohodnocení; neoprávněnost jeho podává se tudíž z toho, co bylo již uvedeno. Dodati jest jen, že šlo toliko o závazek v německé měně, a nelze proto dovoditi z československých zákonů možnost přepočtu jeho v Kč; ale ani z §§ 988 a 989 obč. zák. nelze dovoditi správnost názoru dovolatele (srov. rozh. čís. 6910 sb. n. s.). Rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 7045 sb. n. s. řeší rozsah odškodnění (§ 365 obč. zák.) při vyvlastnění a nelze proto použití ani zásady z všeobecného úvodu jeho pro souzený případ, který se zakládá na zcela jiném skutkovém podkladě.

Čís. 14181.

Pouhou assignací (příkazem majitele vkladní knížky spořitelně, by vyplátila vklad assignatáři, kterýž příkaz spořitelna přijala a ve svých knihách, nikoliv na vkladním listu poznamenala) bez odevzdání vkladní knížky nenabyl assignatář práva, nedopouštějící výkon exekuce zabavením vkladní knížky ve prospěch assignantova věřitele.

(Rozh. ze dne 16. února 1935, Rv I 2125/33.)

Žalobě se žalobním žádáním, by uznáno bylo právem, že exekuce, povolená žalované Albíně P-ové zabavením vkladu folio č. . . . u spořitelny ve V. a přikázáním tohoto vkladu k vybrání žalované až do výše 7.257 Kč, je nepřípustná, nebylo vyhověno soudu všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatelka zakládá svůj žalobní nárok na tvrzeném svém vlastnickém právu ke vkladu u spořitelny V., folio..., jehož prý nabyta assignací, provedenou tím způsobem, že dřívější vlastník tohoto vkladu inž. P. udělil této spořitelně příkaz, aby vklad ten byl po jeho uvolnění (t. j. za souhlasu obce G.) vyplacen žalobkyni, že také spořitelna tento příkaz přijala a jej ve svých knihách (tedy nikoliv ve vkladním listu samém) poznamenala. V souzeném případě jest však bezpředmětné jednání o vlastnictví ku vkladu, když jde vpravdě o vlastnictví ku vkladnímu listu, ja-

kožto papíru majiteli svědčícímu, v němž samém tkví nárok na výplatu vkladu. Stačí proto zjištění, že inž. P. v držbě vkladního listu nikdy nebyl a vlastnictví jeho nenabyl, neboť pouhý titul bez skutečného odevzdání ku nabytí práva vlastnického nestačí. Titulem mohlo býti sice ujednání, že po úplném skončení prací a splnění podmínek smlouvy bude vkladní list inž. P. vydán, avšak vlastnictví jeho a tím i vkladu mohl nabýti teprve odevzdáním vkladního listu. Po splnění podmínek smlouvy měl inž. P. obligační nárok na vydání vkladního listu, k tomu ale nedošlo. Částka na vkladní list uložená byla sice určena pro inž. P., avšak obec G. si vkladní list zadržela s jeho souhlasem jako jistotu za správné dokončení prací spojených s vyměřováním malopachtýřských pozemků, a z toho důvodu vinkulace pro obec v něm poznamenána. Po skončení prací byla obec oprávněna u příležitosti exekuce vedené stranou žalovanou zabavením onoho vkladního listu, jej výkonnému orgánu odevzdati, takže žalovaná tím nabyla exekučního práva zástavního. Pouhou asignací bez odevzdání vkladního listu v držbu a bez souhlasu obce G. k výplatě nenabyla žalobkyně ještě práva, které by nedopouštělo výkonu exekuce žalovanou vedené, tím méně nabyla ona práva vlastnického k onomu vkladnímu listu. Poznámka jen v knihách spořitelny V. ve prospěch žalobkyně učiněná není sama o sobě překážkou, která by bránila nabytí zástavního práva žalovanou na věci.

Čís. 14182

Příznáním hlasovacího práva ve vyrovnacím řízení pro celou pohledávku nezaniklo věřitelovo právo na oddělené uspokojení.

(Rozh. ze dne 16. února 1935, Rv I 2344/34.)

Žalované byla povolena k vydobytí pohledávek proti žalobcům exekuce nucenou dražbou nemovitostí, patřících spoluvlastnický žalobcům, v době delší 60 dnů před zahájením vyrovnacího řízení o jmění žalobců. Ve vyrovnacím řízení bylo vyrovnacím komisařem rozhodnuto, že žalované přísluší ohledně uvedených pohledávek hlasovací právo. Žalobci tvrdíce, že přijetím vyrovnání byl nárok žalované co do vyrovnací kvoty 45% zastaven a co do zbytku 55% zrušen, když podmínky vyrovnání dodrželi, a že exekucí vymáhané pohledávky nemají též nároku na oddělené uspokojení, poněvadž jsou vloženy v takovém pořadí, že nebudou moci býti nikdy uspokojeny, domáhají se žalobou, by exekuce proti nim žalovanou k uspokojení těchto pohledávek vedená, byla prohlášena za nepřipustnou. N i ž š í s o u d y žalobě nevyhověly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: V souzeném případě nabyla žalovaná soudcovského práva k úkoji dražbou k oněm nemovitostem v době více než 60 dnů před zahájením řízení vyrovnacího a jest tedy oprávněna v exekuci dražbou pokračovati bez ohledu na později zahájené řízení vyrovnací po poznámkách řízení dražebního. Názor žalobců v odvolání pronesený, že v daném případě nepřisluší žalované právo oddělené, poněvadž by žalovaná z oněch nemovitostí nedosáhla svého uspokojení, jelikož jest žalo-